

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Bona cito labentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Περσίδος ἢ ποτὶ πικρὰ λικνὴ καὶ φερίνα γαίω
Αἰγί' ἀπὸ τοῦ ζῶτος ἄγρου γαίω καὶ δὲ
Πῆρα μὲν λέγουσιν ἐκ τῆς Ἰνδίας εἶναι.

Quam quondam, Perseni, postquam Cephela liquid
Lutora, praefecta clarus ceruice Medusa
Dona Micenastelluri tradidit.

Not. Mat-
theolus in
Diof. l. 1. c.
131. & 146.

Et eruditiores negare Plinius inquit, eam ex Perside propter supplicia translata, sed a Persico Men-
phi satam, & ob id Alexandrum illa coronari victores ibi instituisse, in honorem atavi sui. Fabula-
tur autem eam semper folia & poma subnascentib. aliis habuisse, cujusmodi est citriorum natura,
nam id de Persia diligenter tradunt, quae omnino alia est, myxis rubescens b. similibus pruna et sunt
forbis insita in Aethiopia lethalis, in Aegypto salubris, quamvis Columella poetica licentia utramque
confundere videatur, quae tamen ille ex Nicandro mutuatur, apud quem videnda Commentaria, ubi
de phalangis agit.

SILENTIUM. CAP. XVIII.

Inter picturas omnino multas, quibus Aegyptii silentium significabant, Persicum etiam his admi-
scuere, eaq; de causa arborem eam Harpocrati de dicarunt: fructum enim habet cordis, solum hinc
guae simile, quasi sermonem, qui fructus est intelligentiae, sed in corde, non in lingua habere deceat.

COR. CAP. XIX.

Scio, intel-
ligo.

Sane cor per id pomum ostendi ita vulgo innotuit, ut id repetere superfluum videatur, tum no-
stro praesertim aeo juvenes puellaeq; passim Persico telo transfossa missitent, quae cordis ita exul-
cerati indicia sint. Quin & Medici pomum id cordi tradunt mirifice conferre, naturamq; sunt cor-
dis figuram impressisse, ut cui esset genitum parti vel ex ipsa specie patefaceret. Ea quoq; manifesta
sunt, quae Plutarchus libro de Iside & Osiride conscripsit, arborem hanc Isidi fuisse sacram, quod po-
mum ejus humani cordis figuram, folium vero linguae praeseferat. Nam cum Isis in aethiopia sit, sap-
ientiam hoc indicat intellectu primam concipi, sed parum hoc prodesse, nisi etiam in mortaliu-
sum enuncietur.

VERITAS. CAP. XX.

Quod si pomum adhuc recente folio uno tantum pinxissent, veritas id signum erat: quippe quod
ea species linguam cordi conjunctam ostendit, ac perinde sermo cordis ipse penetrata adape-
riat, non aliud quippe sentiat, aliud proloquatur: cujusmodi orationem ingenue & citra facum lo-
quentis esse debere diximus in Bulha. Quare Gregorius ad Joan. Episcopum Ravennatem scribens,
Christiani viri officium esse monet, ne aliud ore loquatur, aliud in corde habeat.

CAEDES MULTIPLEX. CAP. XXI.

Sunt qui eadem multiplicem, omni tracentia perpetratam, stragemq; multa edam occasione,
significare si velint, nucem ipsam Persicam cortice spoliata praesferant: nempe quod in ea teste, vel
osseo malum dicere in tegumento, omnium telorum, quae punctum eamq; feriunt, & quibuscum-
que modis laedant, signa vulnerumq; impressa conspiciantur: ut in nulla propemodum re magis quam
in eo cortice multipliciter dilaniando naturalis seivire gestiverit.

CURE VARIAE. CAP. XXII.

Non aliud
fugacius,
longissima
decepto
diduci mora
est cogitatio
se venun-
davi.
Hae Plin. l.
15. c. 12.

Alii significatum ad animum transferunt, qui variis curis sollicitudinibusq; sit undecumq; exul-
ceratus, ut nullum sit aeternarum anxietatumq; genus, quo se non afflictatum sentiat, vicemq;
suam miserrime deplorat.

BONA CITO LABENTIA. CAP. XXIII.

Fuerunt & qui aetatis florem, & unumquodque bonum, quod celerime deficere videretur, ut
adeo humanae ipsius vitae imbecillitatem per decerptum Persicum & in lance positum non in-
eptum die erit hieroglyphicum. Pomu enim nullum aliud fugacius, longissimaque decerpto diduci mo-
ra sit, cogatq; se quamprimum vendi dari: quod non immerito mirantur rerum naturalium scriptores,
eum ad ejus pretia respiciunt: nullius unquam majora, cum memoria proditu sit, tricenis numis singula
nonnum-

A honoremquam æstimata. Quare huc forte illud accommodabitur, quod aliore quodam sensu non tenere aures vellicet, à Philodemo, vel, ut alii tradunt, ab epigrammatario Platone dictum nobili disticho:

Μέλον ἴσθ, βάδδαι μὲ φίλων ἔτι πρ, ἰδὲ ἰπὶ νύκτων
Ἐπιφύσσει, κἀγὼ ἔγὼ σὺ μαργαρίτη.

quam sententiam nos jure nostro ita reddidimus:

Pomum ego, quique tibi me dat, te deperit, audin
Flavia, marescam nempe ego, inque etiam.

DE MALO PUNICO. CAP. XXIV.

Mali Punici apud Ægyptios nulla repetri significata: Græcorum nonnulla sunt, sed longe plura quæ in Divinis habentur literis.

POPULOSITAS. CAP. XXV.

ERa vero illud præcipuum ejus mali symbolum, ut populos gentesq; varias uno collegio congregatas significaret. Id ea de causa factum, quod grana illa sua folliculis quibusdam aliquo numero ab aliis segregata, provinciarum veluti limites quosdam præ se ferre videantur, & singula hominum vel collegia, vel nationes potius ab aliis distinguere. Varii enim loculi, cicco quippe suo ditempti, cum granis suis, varias itidem gentes, suis quasq; limbus terminatas, indicant.

JUNO. CAP. XXVI.

Cum vero Juno regnorum præfes haberetur, malum illi Pun. cum dedicarant, quod in ejus ma-
na Mycenis spectabatur, cum sceptrum altera teneret, eo opere quod Polycleti fuisse ferebatur, de quo apud Pausaniam. In Junonis itaq; gratiam reginæ cum sacrificabant, incurvatam ex malo Punico virgulam in capite gestabant, quam à veteribus Inarculum appellari reperias. Sed enim cum sacris contet Carthaginem Punici regni sedem in Junonis tutela fuisse, facile potuit insigne illud et accommodari, quo res ipsa significaretur.

POENI. CAP. XXVII.

Nam in aliis quoq; veterum monumentis animadverti fercula Punicis malis ornata præferri, in eorum celebritatem, qui de Poenis victoriam consecuti essent. Ea Africani ipsam mulhebrici specie apud Pactus Florentiæ vidi, in cujus manu altera, læve quippe, quæ decumbentis molliter capiti sustinendo subjecta est, malum Punicum habetur: in altera scabellum, ad regem sardores indicando. Pro pulvillo undæ duæ, utramq; mare significant, Oceanum & Mediterraneum, quorum circa se ambitum ut ostenderet, annulos etiam duos in extremos digitos induxit.

MULTARUM GENTIUM SOCIETAS. CAP. XXVIII.

Punicum malum tintinnabulo adjectum, cujus species apud Hebræos potissimum reperias, ut olim Eucherius, mox Gregorius Pontifex interpretatur, unitatem Ecclesiæ ex multis gentib. in eundem sonum, hoc est, in eadem præcepta conventuum indicat. Sicut enim, ut ille inquit, in malo Punico uno exterius cortice multa interius grana uniantur, sic innumeros sanctæ Ecclesiæ populos unitas fidei contegit, quos intus diversitas meritorum tenet. Quod vero piorum conventus canit, Et cortex mali Punici gena tuæ, & floruit vitis floraverunt mala granata, ut Ambrosius ait, bonum fidei fulgorem, confessionis que præ tendit, tot Martyrum sanguine pretiosa, & quod est amplius, CHRISTI cruore decorata, simul pluri nos intra se fructus ulu istius pomi sub una munitione servat, & virtutum negotia multa complectatur. Sentit idem Hieronymus, ubi sextodecima Hebræorum casta, Remon Phares dicta, tradit, quod Græci reddidere: Latini, mali Punici dissepimenta Arboris enim hujus fructum granorum numerositate refertum, indicare a just ppi bonnem turbam credentium, in Ecclesiæ uno gremio quasi cortice contentam. Addeamus, id eo magis unitatem hanc in Christianis malo granato convenire, quod pomum id hoc habet præcipuum, ut quot in uno grana sunt, tot in reliquis reperiantur. Nam, ut Africanus ait, parva & magna granata non eo inter se dissident, quod hæc

R r r

plu-

Malum Punicum Junoni sacrum. Sic. n. Venetum luna alloquens mœnia

Carthaginis sua vocat. Hæc, lib. 4. Africa figura.

Cantic. 6.